

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 53 PŽ-1621/2021-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Mirte Matić, predsjednice vijeća, Ružice Omazić, sutkinje izvjestiteljice i Božene Zajec, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja stečajna masa iza LAURUS d.d. u stečaju, Split, Grabovčeva Širina 1, OIB 45680553131, kojeg zastupa stečajni upravitelj Maroje Stjepović, odnosno punomoćnica Iva Gavranović Bilić, odvjetnica iz Odvjetničkog društva Barović & Gavranović Bilić u Zagrebu, protiv tuženika GRAD SPLIT, Split, Obala kneza Branimira 17, radi utvrđenja prava vlasništva, te po tužbi tužitelja glavnog miješanja LAURUS-BELLEVUE d.o.o. u stečaju, OIB 30066470924, Split, Ulica bana Josipa Jelačića 2, kojeg zastupaju punomoćnici Miro Radelić i Emil Šeparović, odvjetnici u Splitu, protiv 1. tuženika stečajne mase iza LAURUS d.d. u stečaju i 2. tuženika GRAD SPLIT, radi utvrđenja i isplate, odlučujući o žalbama tužitelja, tuženika i tužitelja glavnog miješanja protiv presude Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-2439/2002 od 25. veljače 2013., u sjednici vijeća održanoj 29. rujna 2021.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovana tuženikova žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-2439/2002 od 25. veljače 2013. u točkama II. i VI. izreke u dijelu u kojem je odbijen zahtjev tužitelja za naknadu parničnog troška u iznosu od 813.080,00 kn.

II. Odbija se kao neosnovana tuženikova žalba i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-2439/2002 od 25. veljače 2013. u točkama I. i VI. u dijelu u kojem je naloženo tuženiku nadoknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 570.908,00 kn.

III. Odbija se kao neosnovana žalba tužitelja glavnog miješanja i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-2439/2002 od 25. veljače 2013.

IV. Nalaže se tuženiku i tužitelju glavnog miješanja da nadoknade daljnji trošak tužitelju u iznosu od 184.375,00 kn (stoosamdesetčetiristisućetristo-sedamdesetpet kuna), u roku od osam dana.

Obrazloženja

1. Presudom Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj P-2439/2002 od 25. veljače 2013. suđeno je:

„I. Utvrđuje se da je tužitelj Laurus d.d. Split stekao vlasništvo nekretnina označenih kao čest. zgr. 957/2, čest. zgr. 957/8, Z.U. 2340, k.o. Split anagrafske oznake Split, Bana Jelačića 2, u naravi dio hotela Bellevue Split, ukupne površine 2.209,19 m², koji se proteže se na prizemlje jedan, prizemlje dva, I., II., III. kat i potkrovlje (sjever i jug), time da je:

- prizemlje 1, položeno na čest. zgr. 957/2 k.o. Split, površine od 207,00 m² (kavana, stepenice, ulaz, garderoba, caffe kuhinja, ulaz osoblja i wc i garderoba i na čest zgr. 957/8 k.o. Split, površine od 11,35 m² (jedna sprema), što čini ukupno površinu prizemlja jedan, od 218,05 m²,

- prizemlje 2, položeno na čest. zgr. 957/2 k.o. Split, površine 75 m², površine 11 m² (galerija kavane, sanitarni čvor i hal, ulaz); čest. zgr. 957/8 k.o. Split, u površini od 142,34 m² (hal, ulaz, garderoba, restoran, ostava i kuhinja) sa pripadajućom terasom u površini od 121,82 m², što čini ukupnu površinu prizemlja 2. od 339,27 m²,

- 1 kat, položen na čest zgr. 957/2 k.o. Split u površini od 204,52 m² (apartman, dvije sobe s wc, tri ureda, recepcija hodnik i stubište), čest zgr. 957/8 k.o. Split površine 134,43 m² (4 sobe s wc, 2 hodnika, tv sale i sanitarni čvor), što čini površinu od 338,95 m².

- 2 kat, položen na čest zgr 957/2 k.o. Split u površini od 179,41 m² (apartman, 5 soba s wc, hodnik i stubište), na čest zgr. 957/8 k.o. Split u površini od 300,17 m² (12 soba s wc, sprema, sanitarni čvor i hodnik), što ukupno čini površinu od 479,58 m²,

- 3 kat, položen na čest.zgr. 957/2 u površini od 206,66 m² (apartman, 5 soba s wc, hodnik i stubište) i na čest zgr 957/8 k.o. Split površine od 270,06 m² (12 soba s wc, sanitarni čvor i hodnik), ukupno površine 476,72 m²

- potkrovlje (sjever), položeno na čest zgr. 957/2 k.o. Split u površini 30,74 m² (ulaz i stubište), na čest zgr. 957/8 k.o. Split površine od 123,26 m² (garderoba, hodnik, sanitarni čvor, podstanica kotlovnice i televizijska centrala) što čini ukupno od 154m², a potkrovlje (jug) je položeno na čest zgr. 957/2 k.o. Split površine od 202,62 m² (noćna kavana, sprema i prostorija lifta) ukupno od 356,62 m²,

- koje etaže su povezane liftom u površini od 4,08 m², sve prema Elaboratu etažiranja hotela Bellevue Split, izrađen od strane Tihomira Duvnjaka, dipl. ing. geodezije od 24.1.2006.god. kao sastavnim dijelom ove presude, pa je utoliko tužitelj ovlašten temeljem ove presude zatražiti i postići uknjižbu prava vlasništva na svoje ime uz istovremeni izbris tog prava s imena tuženika Grada Splita ili njegovog pravnog prednika Poduzeća za poslovne objekte u Splitu, sve to u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe.“

II. Odbija se tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:

„Utvrđuje se da je tužitelj Laurus d.o.o. u stečaju stekao vlasništvo nekretnine označene kao čest. zgr. 957/9, Z.U. 10960, k.o. Split anagrafske oznake Split, Bana

Jelačića 2, u naravi dijela hotel Bellevue Split, ukupne površine 470,08 m², a proteže se na:

- prizemlje dva u površini od 154,43 m² (kuhinja, priprema kuhinje, sprema i garderobe osoblja s pripadajućom terasom)

- I. kat površine 148,33 m² (6 soba s wc, hodnik i sprema)

- II. kat površine 20,24 m² (soba s wc),

sve prema Elaboratu etažiranja hotela Bellevue Split, izrađen od strane Tihomira Duvnjaka, dipl. ing. geodezije od 24.1.2006.god. kao sastavnim dijelovima ove presude.“

III. Odbija se glavni i podredni tužbeni zahtjev glavnog umješaka Laurus Bellevue d.o.o. u stečaju Split, koji glasi:

„Utvrđuje se da je tužitelj Laurus Bellevue d.o.o. u stečaju vlasnik nekretnine označen zgr. 957/8 i 957/2, Z.U. 2340 k.o. Split, te čest. zem. 957/9 Z.U. 10960 k.o. Split, te je isti ovlašten temeljem ove presude ishoditi uknjižbu prava vlasništva navedenih nekretnina na svoje ime, uz istodobno brisanje toga prava s imena tuženih.

Dužni su tuženici solidarno, u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe naknaditi tužitelju parnični trošak.“

IV. Odbija se podredni tužbeni zahtjev glavnog umješaka tužitelja Laurus Bellevue d.o.o. u stečaju koji glasi:

„Utvrđuje se da postoji potraživanje tužitelja Laurus Bellevue d.o.o. u stečaju, kao stečajnog vjerovnika II višeg isplatnog reda naspram stečajnog dužnika Laurus d.o.o. u stečaju u ukupnom iznosu od 11.472.768,00 kn.“

V. Odbija se slijedeći podredni tužbeni zahtjev glavnog umješaka tužitelja Laurus Bellevue d.o.o. u stečaju koji glasi:

„Dužan je tuženik Grad Split u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplatiti 11.472.786,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom u visini eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta uvećana za 5% poena pa do dana isplate, a koja kamata na navedeni iznos teče od dana podnošenja tužbenog zahtjeva odnosno od 7.2.2006.god. pa do isplate.

Dužan je tuženik u roku od 15 dana isplatiti tužitelju parnični trošak.“

VI. Dužan je tuženik Grad Split, na ime troškova parničnog troška isplatiti tužitelju Laurus d.d. u stečaju iznos od 570.908,00 kn, te je dužan tužitelj Laurus Bellevue d.o.o. u stečaju kao tužitelj iz tužbe glavnog mijesanja isplatiti Laurus d.d. u stečaju kao tužitelju iznos od 236.628,00 kn, dok se tužitelj Laurus d.d. za više traženi iznos na ime troškova parničnog postupka u iznosu od 813.080,00 kn odbija kao neosnovan.“

2. Protiv navedene presude su sve stranke podnijele pravovremene žalbe.

3. Tužitelj je protiv dijela navedene presude (točke II. i djela točke VI. izreke) podnio žalbu zbog svih žalbenih razloga s prijedlogom da se shodno žalbenim navodima presudu u pobijanom dijelu preinači ili ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje, te da se tuženika i tužitelja glavnog miješanja obveže na naknadu troškova postupka, uključujući i žalbeni trošak. U obrazloženju žalbenih razloga navodi kako presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, te u odnosu na utvrđenje suda da nije vlasnik čk.- 957/9 k.o. Split pogrešno utvrđeno činjenično stanje jer je cjelokupna zgrada hotela procijenjena u vrijednost društvenog kapitala, a što je imalo za posljedicu pogrešnu primjenu materijalnog prava jer je u tom dijelu odbijen tužbeni zahtjev kao neosnovan. Odluku o trošku iz točke VI. izreke pobija u dijelu u kojem je odbijen tužiteljev zahtjev za naknadu parničnog troška.

4. Tuženik je protiv dijela navedene presude (točke I. i IV. izreke) podnio žalbu zbog svih žalbenih razloga s prijedlogom da se presudu u pobijanom dijelu preinači i odbije tužiteljev tužbeni zahtjev ili ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje. U žalbi navodi kako presuda u pobijanom dijelu nije donijeta u skladu s pozitivnim zakonskim propisima te ima nedostatke zbog kojih se teško može ispitati, a povrh toga je u nesuglasju sa sadržajem isprava na koje se i sud poziva, ali ih pogrešno ocjenjuje te izvodi pogrešne zaključke, kao što je zaključak da bi tužitelj bio nositelj prava korištenja i upravljanja predmetnim nekretninama, koja prava je izvršavao u kontinuitetu od 50 godina, pa da je pretvorbom postao vlasnikom predmetnih nekretnina. U nastavnom tijeku žalbe, ponavlja tvrdnje iznesene tijekom postupka, da tužiteljevim prednicima rješenjem NO Grada Splita iz 1951. godine nije preneseno pravo korištenja i raspolaganja na predmetnim nekretninama, već je pravo upravljanja ostalo na NO, a pravo korištenja na Poduzeću za poslovne objekte Split, kako je to i dalje upisano u zemljišnoj knjizi, da rješenje Hrvatskog fonda za privatizaciju nije pravna osnova za stjecanje vlasništva na nekretninama, kao ni Zakon o pretvorbi i Zakon o privatizaciji, te da je za utvrđivanje vlasništva na nekretninama neodlučno što su predmetne nekretnine knjižene kao osnovnog sredstva u poslovnim knjigama tužitelja. Odluku o trošku pobija iz razloga što nije dao nikakvog povoda navedenoj parnici pa primjenom odredbe članka 157. Zakona o parničnom postupku nije ni dužan snositi troškove predmetne parnice.

5. Tužitelj glavnog miješanja je protiv dijela navedene presude kojim nije udovoljeno zahtjevima iz tužbe glavnog miješanja podnio žalbu zbog svih žalbenih razloga predviđenih Zakonom o parničnom postupku s prijedlogom da se pobijana presuda ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje. U žalbi u bitnome navodi kako je sud istim argumentima, koje je naveo kada je usvajao tužiteljev zahtjev za utvrđivanje prava vlasništva na nekretninama, mogao uvažiti i zahtjev ovog žalitelja, poglavito zbog toga što je on, a ne tužitelj, u posjedu predmetnih nekretnina na temelju valjane pravne osnove. Po njegovoj ocjeni ne može se uvažiti niti obrazloženje suda u odnosu na postavljene podredne zahtjeve, koje je postavio sukladno relevantnom vještvu sudskog vještaka te da je na taj način u dovoljnoj mjeri dokazao osnovanost svog potraživanja.

6. Na žalbu nisu podneseni odgovori.

7. Povodom žalbi stranaka već je bila donesena drugostupanjska presuda poslovni broj PŽ-4474/13-4 od 28. kolovoza 2014. kojom je preinačena prvostupanjska presuda u točki njene izreke i odbijanje tužbeni zahtjev kao neosnovan (točka I. izreke), odbijene su kao neosnovane žalbe tužitelja i tužitelja tužbe glavnog mijesanja i potvrđena je prvostupanjska presuda u točkama II., III., IV. i V. izreke u bijelu kojem je odbijen zahtjev tužitelja za isplatu troška u iznosu 813.080,00 kn (točka II. izreke), te je preinačena prvostupanjska presuda u točki VI. izreke u dijelu u kojem je prihvaćen tužiteljev zahtjev za naknadu parničnog troška na način da je odbijen kao neosnovan njegov zahtjev da mu tuženik nadoknadi parnični trošak u iznosu od 570.908,00 kao neosnovan. Rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Rev-2501/2018-5 od 1. srpnja 2020. ta presuda je ukinuta i predmet je vraćen ovom sudu na ponovno suđenje.

8. U ponovljenom postupku pobijana presuda ispitana je na temelju odredbe čl. 365. st. 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP) u granicama žalbenih razloga iz navedenih u žalbi, a pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, te na pravilnu primjenu materijalnog prava, vodeći računa o razlozima zbog kojih je prije donesena a drugostupanjska presuda ukinuta u revizijskom postupku.

9. Žalbe nisu osnovane.

10. Pobijana presuda nije zahvaćena niti jednom od bitnih povreda odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, pa niti onom iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a na koje ukazuju žalitelji. Pobijana presuda se može ispitati, izreka presude ne proturječi sama sebi niti razlozima presude jer su u obrazloženju dani jasni i valjani razlozi za prihvaćanje kao i za odbijanje istaknutih zahtjeva. Osim toga presuda sadrži jasne i valjane razloge o odlučnim činjenicama koji nisu u suprotnosti sa sadržajem izvedenih dokaza.

11. Predmet postupka je zahtjev tužitelja za utvrđenje prava vlasništva na nekretninama opisanim u izreci presude pozivom na odredbu čl. 390.a Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“ broj: 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12 i 152/12; dalje: ZV), koja propisuje da trgovačko društvo kao pravni sljednik društvenog poduzeća, po završenoj pretvorbi društvenog vlasništva, vlasnik je nekretnina koje su na dan procjene vrijednosti temeljnog kapitala u postupku pretvorbe ili privatizacije bile:

- društveno vlasništvo s pravom upravljanja, korištenja i raspolaganja društvenog poduzeća i
- koje su mogle biti predmet stjecanja prava vlasništva i
- čija je vrijednost procijenjena u kapital društva i,
- koje su po nadležnom tijelu iskazane u kapitalu društva.

12. Tužitelj glavnog mijesanja je, pak, podnio tužbu protiv tužitelja i tuženika sa glavnim zahtjevom da se utvrdi je on dosjelošću stekao pravo vlasništva na predmetnoj nekretnini i podrednim zahtjevima da se utvrdi da postoji potraživanje

tužitelja glavnog mijesanja, kao stečajnog vjerovnika II višeg isplatnog reda prema tužitelju u iznosu od 11.472.768,00 kn odnosno da se naloži tuženiku da isplati tužitelju iznos od 11.472.786,00 kn s pripadajućim zateznim kamatama.

13. Iz podataka u spisu proizlazi, a među strankama nije sporno:

- da je na predmetnim nekretninama bilo upisano pravo vlasništva na ime Prve pučke Dalmatinske banke u Splitu do studenog 1946.,
- da je navedeno pravo vlasništva prestalo provedene konfiskacije na temelju rješenja poslovni broj Konf. 57/46 od 26. studenog 1946.,
- da je nakon toga u zemljišnoj knjizi uknjiženo da je predmetna nekretnina općenarodna imovina, a kao nositelj prava korištenja je upisano Poduzeće za poslovne objekte Split,
- da je rješenjem Narodnog odbora grada Splita broj 15848/51 od 17. studenog 1951. osnovano Gradsko hotelsko poduzeće hotel Bellevue u koje je kao osnovno sredstvo prenesena zgrada hotele i razni uređaji iz gradskog hotelskog poduzeća Marijan, čiji je osnivač također bio Narodnog odbora grada Split,
- da je tužitelj pravni slijednik Gradsko hotelsko poduzeće hotel Bellevue, te da je tuženik pravni slijednik Poduzeća za poslovne objekte Split,
- da je 15. studenog 1978., pravni prednik tuženika izdao pravnom predniku tužitelja građevinsku dozvolu, kojem se pravnom predniku tužitelja odobrava rekonstrukcija Hotela Bellevue u Splitu,
- da je predmetna nekretnina procijenjena u vrijednost društvenog kapitala tužitelja, te da je izvršena rezervacija dionica u protuvrijednosti zemljišta i objekta hotela zbog neriješenih imovinskih odnosa,
- da prijašnji vlasnik nekretnine nije podnio zahtjev za povrat oduzete mu imovine, te da je Republika Hrvatska, na temelju čl. 77. Zakona o naknadi za oduzetu imovinu za vrijeme Jugoslavenske komunističke vladavine u odnosu na predmetnu nekretninu, podnijela zahtjev za utvrđenje da je ona stekla vlasništvo oduzete imovine.

14. Sporno je u žalbenom stadiju postupka je li tužitelj kao slijednik društvenog poduzeća na dan procjene vrijednosti temeljnog kapitala u postupku pretvorbe bio nositelj prava upravljanja, odnosno korištenja i raspolaganja na nekretninama koje su predmet ovog postupka. Osim činjenice je li tužitelj stekao ili ostvarivao pravo korištenja i raspolaganja na predmetnim nekretninama u društvenom vlasništvu, sporno je i to jesu li se, i na koji način, ta prava pretvorila u pravo vlasništva neke od stranaka te imali i kakvog učinak na ovaj spor činjenica je li i tko pokrenuo postupak za povrat oduzete imovine.

15. Prvostupanjski sud je zaključio da je tužitelj dokazao da je stekao pravo korištenja i raspolaganja predmetnom nekretninom pobliže opisanom u točki I. izreke pobijane presude.

Navedeni zaključak prvostupanjskog suda je pravilan, a što potvrđuje i izneseno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske u rješenju kojim je ukinuta prije donesena drugostupanjska presuda. Dakle, iz građevinske dozvole, na koju se tužitelj pozvao i priložio je u spis, ali je prvostupanjski sud nije posebno ocjenjivao, proizlazi da je pravni prednik tuženika izdavanjem građevinske dozvole pravnom

predniku tužitelj, dodijelio pravo korištenja na zemljištu, odnosno, potvrdio da su rješenjem Narodnog odbora Grada Splita o osnutku Gradskog hotelskog poduzeća Bellevue od 17. studenog 1951. predniku tužitelja predmetne nekretnine prenesene na korištenje i upravljanje. Naime, iz tadašnjeg faktičnog korištenja nekretnina i priznanja takvog pravnog stanja, u okviru tadašnjeg socijalističkog pravnog poretka, posebno u vrijeme izdavanja građevinske osnove, nakon stupanja na snagu Zakona o udruženom radu („Službeni list“ broj 53/76; dalje: ZUR), kada je supstrat pravne osobe bio udruženi rad radnika, a stvari u društvenom vlasništvu su bile tek materijalna osnova rada (čl. 12. st. 3. ZUR), to je bilo dozvoljeno ili barem uobičajeno postupanje.

16. Pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da su nekretnine iz točke I. izreke u postupku pretvorbe procijenjena u vrijednost društvenog kapitala tužitelja i da su po nadležnom tijelu iskazane u kapital društva, budući da to proizlazi iz rješenja Agencije za restrukturiranje i razvoj Republike Hrvatske od 29. prosinca 1992. kojim je dana suglasnost za namjeravanu pretvorbu poduzeća koja je utvrđena Odlukom i programom pretvorbe na način da društveno poduzeće HUTP Laurus pretvara u dioničko društvo Laurus d.d.Split s procijenjenom vrijednošću 8.109.395.400 HRD (protuvrijednost 17.217.400,00 DEM) i iz djelomičnog rješenja Hrvatskog fonda za privatizaciju od 26. lipnja 1999. prema kojem su u postupku pretvorbe poduzeće HUTP Laurus s.p.o. Split procijenjene u vrijednost društvenog kapitala nekretnine opisane u točki I. izreke pobijane presude.

17. Pravilno je zaključio prvostupanjski sud da eventualni postupak povrata imovine (predmetne nekretnine) oduzete u vrijeme Jugoslavensko komunističke vladavine nema utjecaja na ovaj spor. Nije sporno da je rješenjem Naime, nije sporno da je prijašnjem vlasniku Prvoj pučko Dalmatinske banke u Splitu rješenjem o konfiskaciji poslovni broj Konf. 57/46 od 26. studenog 1946. oduzeta nekretnine. Iz podataka u spisu proizlazi da je predmetna nekretnina (upisana kao općenarodna imovina koja se pretvorila u društveno vlasništvo) sukladno Zakonu o pretvorbi društvenih poduzeća unesena u društveni kapital tužitelja. Prema odredbi čl. 53. Zakona o naknadi za imovinu oduzetu u vrijeme jugoslavenske komunističke vladavine („Narodne novine“ broj: 92/96, 39/99, 42/99, 92/99, 43/00, 131/00, 27/01, 34/01, 65/01, 118/01, 80/02 i 81/02; dalje: ZN) prijašnjem vlasniku ne vraća se u vlasništvo i posjed oduzete imovine koja je sukladno Zakonu o pretvorbi društvenih poduzeća unesena u društveni kapital poduzeća, već prijašnjem vlasniku pripada pravo na naknadu u dionicama ili udjelima društva u čiji kapital je u postupku pretvorbe unesena ta imovine. Iz podataka u spisu proizlazi da je u postupku pretvorbe u hrvatskom fondu za privatizaciju izvršena rezervacija dionica u protuvrijednosti zemljišta k.č.br 957/8 i 957/2 k.o. Split i objekt Hotel Bellevue iz razloga što nisu razriješeni imovinsko pravni odnosi. Prema tome, niti prijašnji vlasnik, niti Republika Hrvatska koja ima jednak položaj kao prijašnji vlasnik, može zahtijevati samo naknadu u skladu s čl. 53. ZN-a.

18. S obzirom da nije sporno da se radi o nekretninama koje mogu biti predmet stjecanja prava vlasništva, pravilno je utvrdio prvostupanjski sud da su ispunjene sve, kumulativno propisane pretpostavke iz čl. 390.a ZV-a za stjecanje

prava vlasništva u korist tužitelja, pa je stoga na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a valjalo odbiti žalbu tuženika i potvrditi točku I. izreke pobijane presude.

9. Suprotno navodima tužitelja, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da nekretnina na kč.br. 957/9 k.o. Split nije bila unesena u društveni kapital tužitelja prema djelomičnog rješenja Hrvatskog fonda za privatizaciju od 26. lipnja 1999. u, pa da stoga u odnosu na istu nisu ispunjene pretpostavke za tužiteljevo stjecanje vlasništva. Osim toga, tijekom ovog postupka je na prijedlog tužitelja (jer je tvrdio da je greškom propušteno rješenjem od 26. lipnja 1999. obuhvatiti i tu nekretninu) Hrvatski fond za privatizaciju donio zaključak kojim je odbijen tužiteljev zahtjev za dopunu rješenja i u odnosu na tu česticu. Prema tome, budući da iz izvedenih dokaza proizlazi da ta čestica nije unesena u temeljni kapital tužitelja, pravilno je prvostupanjski sud odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev u tom dijelu. Zato je na temelju odredbe čl. 368. st. 1. ZPP-a valjalo odbiti žalbu tužitelja i potvrditi točku II. izreke pobijane presude.

20. Pravilno je zaključio prvostupanjski sud da nije osnovan glavni zahtjev tužitelja glavnog miješanja, budući da je utvrdio da nisu ispunjene pretpostavke za stjecanje prava vlasništva na predmetnoj nekretnini dospjelošću. Naime, pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da se u konkretnom slučaju radilo o nekretnini u društvenom vlasništvu, pa se u rok za stjecanje dosjelošću nekretnine ne računa i vrijeme posjedovanja proteklo prije 8. listopada 1991. te da nije protekao propisani rok od dvadeset godina neprekidnoga samostalnog posjedovanja računajući od 8. listopada 1991. (čl. 159. ZV-a).

21. Pravilno je prvostupanjski sud odbio podredne zahtjeve tužitelja glavnog miješanja.

21. U odnosu na prvi podredni zahtjev da se utvrdi da postoji potraživanje tužitelja glavnog miješanja u iznosu od 11.472.768,00 kn kao tražbina drugog višeg isplatnog reda prema tužitelju u stečaju, prvenstveno treba istaknuti da je pretpostavka za podnošenje takve tužbe da je ta tražbina prijavljena u stečajnom postupku i da ju je stečajni upravitelj osporio (čl. 178. i 180. Stečajnog zakona „Narodne novine“ broj: 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10, 25/12 i 133/12; dalje: SZ), a što nesporno nije prethodilo podnošenju tužbe glavnog miješanja.

22. U odnosu na drugi podredni zahtjev valja istaknuti da je prvostupanjski sud dao jasno i detaljno obrazloženje zašto ga ne prihvaća, a tužitelj glavnog miješanja svojim žalbenim navodima taj zaključak ne dovodi u sumnju. Osim toga za izvršena ulaganja u hotel, vrijednosti materijalne i nematerijalne imovine na dan 22. travnja 2009., za izvršena ulaganja nakon otvaranja stečajnog postupka (.....) tužitelj glavnog miješanja bi imao pravo ostvariti imovinski zahtjev od vlasnika nekretnine, a koji je nekretninu stekao na temelju zakona, i to u trenutku kada su se ispunile pretpostavke propisane čl. 390-a ZV-a, a ne od Grada Splita.

23. Zato je žalbu tužitelja glavnog miješanja valjalo na temelju čl. 368. st.1. ZPP-a odbiti i odlučiti kao pod točkom III. izreke ove presude.

24. U odnosu na žalbu tužitelja protiv točke VI. izreke u dijelu u kojem je odbijen njegov zahtjev za naknadu parničnog troška u iznosu od 813.080,00 kn.

25. Neosnovan je navod tužitelja kako mu je trebalo priznati trošak za sastavljanje podnesaka od 2. 5. 2012. prema Tbr. 8/1, Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15; dalje: Tarifa), a ne po Tbr. 8/3, budući da iz sadržaja podneska (list 359. spisa) prolazi da se ne radi o nekom o taksativno navedenim podnescima iz Tbr. 8/1. tarife. Pravilno nije priznat tužitelju zahtijevani trošak sudskih pristojbi, jer zahtjev u tom dijelu nije postavljen određeno (čl. 164. st.1. ZPP-a). Nadalje, neosnovan smatra da mu je za sastavljanje žalbe od 15. srpnja 2010. trebalo priznati trošak u iznosu od 9.500,00 kn uvećano za PDV, umjesto 4.750,00 kn iz razloga jer se radi o žalbi protiv rješenja, a za koju je prema Tbr. 10/6 propisao 50% nagrade iz Tbr. 7.t. 1., 3. i 6. Tarife. Konačno, nije u pravu tužitelj da mu je za ročišta od 16. veljače 2005., 12. listopada 2006. i 23. veljače 2010. trebalo priznati trošak po Tbr. 9/1 Tarife, jer iz zapisnika s tih ročišta proizlazi da se nije raspravljalo o glavnoj stvari niti su se izvodili dokazi, nego je tužitelj navodio da izlaže kao do tada, predao dokaze i naveo na koju okolnost.

26. Neosnovana je žalba tuženika protiv odluke o dosuđenom trošku tužitelju pozivom na čl. 157. ZPP-a, budući da je tuženik u odgovoru na tužbu i tijekom postupka osporavao tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti.

27. Prema tome pravilno je prvostupanjski sud odlučio o dosuđenom parničnom trošku tužitelju pozivom na odredbu čl. 154. st. 2. ZPP-a i pravilnom primjenom čl. 155. ZPP-a i Tarife.

28. Budući da je revizija tužitelja prihvaćena i odluka o troškovima u povodu revizije je ostavljena za konačnu odluku, a imajući u vidu tužiteljevog uspjeh u ovom sporu, tužitelju razmjerno tom uspjehu pripada pravo na naknadu troškova nastalih u povodu revizije.

29. Tužitelju je stoga, na temelju čl. 155. ZPP-a priznat kao potreban trošak za sastavljanje revizije kao izvanrednog pravnog lijeka u iznosu od 142.500,00 kn prema Tbr. 6., što uvećano za porez na dodanu vrijednost prema Tbr. 42 Tarife ukupno iznosi 178.125,00 kn. Tužitelju pripada i trošak sudske pristojbe na reviziju u iznosu od 6.250,00 kn prema Tar. br. 3. Tarife sudskih pristojbi. Stoga je valjalo odlučiti kao pod točkom IV. izreke ove presude.

Zagreb, 29. rujna 2021.

Predsjednica vijeća
Mirta Matić

Broj zapisa: **eb300-3dad2**

Kontrolni broj: **05b86-35edf-3beb0**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=MIRTA MATIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.